

Kývnu. „Dávno.“

„Ještě jsem tě v tom neviděla,“ pochybuje a začne si sundávat natáčky před kulatým zrcadlem položeným na stole. „Štěpán měl tuhle zmačkanou košili. Musela jsem mu ji přezehlit, aby si neudělal ostudu u zákazníků.“

Spolknou poznámku o tom, že Štěpánovi *zákazníci* jsou obvykle lidi, co celý den stráví v pyžamu a jsou rádi, že si sami dojdou na záchod, a instinktivně se příkrčím. Vždycky se celá zkroutím do sebe, jako kdyby mě to mohlo ochránit. Jarka mě sice neuhodí, ale zpolíčkuje mě aspoň slovy.

„Štěpka musí reprezentovat. Vždyť na tebe vydělává. Tak by sis příště místo parádění mohla dát víc záležet na tom, aby tvůj chlap nevypadal jako hasťoš. Je to tvoje vizitka.“

Sklopím oči.

„Jednou sis ho vzala, tak se o něho taky starej. On se o tebe stará dobře.“

To je všechno? Oči zase zvednu. Její smířlivý tón se mi pranic nelíbí. Napiju se kávy.

„Potřebovala bych, abys zašla za Barunou a něco od ní zjistila.“

„A co jako?“

„O tom děcku. Igor mi nechce nic říct, znáš ho. A já bych potřebovala vědět všechno. Třeba jestli budou mít kluka nebo holku. Ať vím, jaký barvy nakupovat.“

Doufám, že čekají kluka, protože holka by to tady měla těžký.

„Co čumíš, jako bys neuměla do pěti napočítat? Tak zajdeš za ní nebo ne?“ oboří se na mě. To je přesně ono. Chvilí se tváří jako mílius, ale jakmile sundá masku, štěká jako pes. Když se před nikým nepřetvařuje, všechny svaly na obličejí jí ztvrdnou na beton.

„My se spolu ale moc nebavíme. Baruna mi nic neřekne.“

Říkám Baruna, protože vím, že Jarce je to blížký. Že se jí líbí, když s ní sdílím tu nechut, kterou k ní pociťuje. Jenže já sama k Báře žádný negativní emoce nechovám, i když bych mohla. I když bych měla. Dost možná jsem už jenom moc unavená a emočně oploštělá. Možná už mě v životě potkalo tolik špatného, že nedokážu plýtvat energií na to někoho nenávidět.

Bára se ke mně od prvního setkání chová přezíravě. Zastrčila si mě do škatulky podle opraných tepláků a kroksů. Šaty dělají člověka, říká se. Jako člověk, co se chtěl oblíkáním druhých živit, bych s tím asi měla souhlasit, jenže nic není černobílý. Neoblíkám se podle toho, jak bych chtěla, ale podle toho, jaký mám možnosti. A ty mi postupem času ubývaly, až se smrskly na legíny a firemní trička, který fasujeme v práci. Přezíravě se ke mně ale chová kdekdo, na tom není nic neobvyklého. Kromě oblečení je tu ještě ta nadváha. Kdyby na sobě měla tepláky Bára, bude působit úplně jinak než já. Ženy jako ona si můžou dovolit vyjít ven v teplákovce a tvářit se, že je to ležérní. Ženy jako ona si můžou dovolit neholit si podpaží a chlubit se tím na instagramu. Kdybych bobra v nátělníku ukázala já, byla bych obyčejná šmudla, zatímco hezký holky tím vyjadřují názor. A tak se holím, protože z touhy mít názor mě vyléčili.

Děje se mi to všude. Na úřadech, u doktorů, u pultu s uzeninama. Jen nějaká obtloustlá ženská neurčitýho věku, co otevírá klapačku, ale nikdo ji pořádně nevnímá. Tak už tu klapačku radši moc neotvírám. Ani teď. S Jarkou se dohadovat nebudu. Kývnu a tím jí příslibím, že na Báru něco vyzvím. Pak mě konečně pustí za klukama.